

SARJAKUVASEURAN TUNNUS UUSIKSI!

Haastamme kyvykkäät piirtäjät uudistamaan Suomen sarjakuvaseuran 70-luvulta asti palvelutta Tarmo Koiviston piirtämää Super-Väinöä tai esittämään kokonaan uuden ehdotuksen seuran symboliksi.

Tavoitteena on selkeä tunnuskuva, joka on toistettavissa korkeatasoisesti kirjepapereihin, faksimakkeisiin, internettiin ja esitteisiin.

Lisäksi kuvaan tulisi voida helposti liittää seuran perustiedot:

Suomen sarjakuvaseura
– Finnish Comics Society
Hyperlinkki <http://www.kupla.net>
sähköposti: fcs@kaapeli.fi
tel/tax +358-9-685 6100

Pyydämme lähettämään ehdotusluonnokset helmikuun loppuun mennessä osoitteeseen:

Suomen sarjakuvaseura
PL 927
00101 Helsinki

Kirkkeen vasempaan alakulmaan merkintä **Uusio-Väinö!**

Mangamestari Kia Asamiya

Vuonna 1963 syntynyt Kia Asamiya kuuluu niihin japanilaisiin sarjakuvataiteilijoihin, jotka ovat antaneet aihetta melkoihin oppiritoihin. Ei ole mitenkään harvinaista, että taiteilija jakaa ihmiset niihin, joiden mielestä hän osaa piirtää mutta ei kirjoittaa ja toisaalta niihin, joiden mielestä hänen tarinansa ovat kyllä ihan hyviä, mutta piirtää hän ei osaa – sekä tietysti meihin, joiden mielestä sekä tarinat että taide toimivat vallan mainiosti.

Ari-Matti Sarén

Hiemän tavallisuudesta poikkeavaa on sen sijaan kiista, joka jyllää sen ympärillä, onko Asamiya itse asiassa tunnetun hahmosuunnittelijan ja animaattori Michitaka Kikuchin taiteilijanimi. Ongelma on muodostunut lähinnä siitä, että vaikka Asamiya itse on yleinen vieras erilaisissa sarjakuvatapah-tumissa, Kikuchista nähdään yleensä vain omakuvia, joissa milloin mihinkin ruumiiseen on liitetty eräänlainen katkarapusu-sushi pääksi.

Vaikka Asamiyan ensimmäinen julkaistu sarjakuva Vagrants herätti joltisenkinlaista ihastusta julkaisuvuonnaan 1986, on hän kotimaassaan kuulunut lähinnä pienen harrastajapiirin lukemistoon. Hänen sarjansa ovat kyllä menestyneet melko hyvin, mutta mikään

supertähti hän ei ole ollut. Tai siis ei ollut ennen kuin hänen hahmoihinsa perustuvasta animaatiisarjasta Meteor Schachtschiff Nadesico (eli Mobile Battleship Nadesico eli Martian Successor Nadesico) tuli huippusuosittu.

Itse asiassa Asamiya onkin tainnut viime vuosin asti olla täällä lännessä huomattavasti tunnetumpi kuin Japanissa. Kuuluihan hänen sarjansa Silent Möbius aivan ensimmäisten käännettyjen mangojen joukkoon ja oli omalta osaltaan luomassa nykyistä mangabuumia Yhdysvalloissa. Omakin ensimmäinen kosketukseni Asamiyan töihin oli tuosta sarjasta 90-luvun alussa julkaistut pari kokoelma-albumia.

Tarinallisesti tämä vuonna 1988 Comp Comics DX ja myöhemmin Comic Dragon -lehdissä alkanut sarja on tyyppillistä Asamiyaa. Se on vapaamielinen yhdistelmä idän ja lännen mystiikkaa, jonka visuaalinen maailma on velkaa lähennä Ridley Scottin Blade Runnerille ja kaikille sen perillisille.

Kauhun ja science fictionin yhdis-

telmä toimii yllättävän hyvin ja muodostaa kokonaisuuden, joka tuntuu jotenkin merkittävän luonnolliselta. Tai ehkä "yli-luonnollinen" olisi sattuvampi sana kuvaamaan tarinaa poliisin erikoisyksikön taistelusta demoneita vastaan.

Graafisesti ottaen nuo albumit eivät kyllä olleet parasta mahdollista tutustumismateriaalia. Silloinen kustannusilmapiiri Yhdysvalloissa kun ei suosinut mustavalkoisia sarjakuvaa, joten sarjat väritettiin jälkikäteen. Kun painojälki oli vielä melko kevtontta ja paperikin huokoista vessapaperia, ei Asamiyalle tyyppillisestä hennosta viivasta ja rasterikalvojen kauniista käytöstä ollut juuri mitään enää nähtävissä.

Olinkin siis varsin iloinen havaitseni, että kun Viz jatkoi aikoinaan kesken jääneen sarjan julkaisemista aiemmin tänä vuonna, he myös julkaisivat uudestaan nuo vanhat albumit - tällä kertaa mustavalkoisina. Toivottavasti erinomaisen sarjaa jaksaa pitää yleisön mielenkiinnon yllä tällä kertaa. Julkaistavaa kun riittää. Japanissa julkaistiin juuri 12. kokoelma-albumi ja käännoksessä on päästy vasta viidennen alkuun.

Kuten jo Silent Möbiuksesta huomaa, Asamiya loistaa kirkkaimmillaan juuri luodessaan uusia mytologioita. Hyvä esimerkki on Dark Angel, jota myös julkaitaan parhaillaan käännoksena. Tarina on sekoitus kiinalaista ja persialaista mytologiaa, joka on suodattanut kung fu -elokuvien mentaliteetin läpi. Asamiya itse

on sanonut, että sarja on syntynyt pitkälti hänen kiinnostuksestaan silkkitehien ja sen alueen kulttuureihin.

Dark Angelkaan ei ole täysin välttynyt painoteknisiltä ongelmilta. Vaikka kustantaja CPM on useassa eri yhteydessä vakuuttanut nähneensä huomattavasti vaivaa sarjan painokuntoon saattamisessa, on ainakin toistaiseksi näyttänyt, että tehtävä on amerikkalaisille painotaloille ylivoimainen.

Kun ensimmäisissä numeroissa rasterit menivät pahasti tukkoon, ovat korjausyritykset puolestaan johtaneet siihen, että viime numeroissa mustakin on ollut harmaata ja tuloksena on ollut viritettyä oloinen yleisvaikutelma. Toivottavasti korjausyritykset lopulta tuottavat tulosta, sillä sarjan piirrosjälki on todella kaunis.

Lieneekö Asamiya itsekin havainnut piirrosjälkensä vaikeuden, sillä hänen uusinta tuotantoaan edustava Steam Detectives on graafisesti selvästi yksinkertaisempi. Viivat ovat selkeästi paksumpia, viivavarjostusta ei juuri enää näe ja rasteritkin ovat suurina pintoina ja "tehtaan jäljiltä". Ensivaikutelma uudesta tyylistä on huomattavasti vähemmän houkutteleva kuin vanhoissa töissä, mutta toisaalta kun tarinaan syvenny, ei voi olla huomaamatta, että yksinkertaisempi ja karikatyyrinomaisempi piirros tyyli sopiikin paremmin perussävyllään humoristiseen tarinaan.

Kysessä on ei ole samanlainen myy-

tyinen eepos kuin monet aiemmista töistä, vaan joukko toisiaan löyhästi liittyviä varsin kevyitä tarinoita paikallapolitiisista ystävineen selvittelemässä rikkaita kaupungeissa, joka näyttää kovasti vuosisadan vaihteen Lontolta. Tosin sillä erotuksella, että Lontoo -toisin kuin

Steam City - ei tainnut vilistä höyrykäyttöisiä jättiläisrobotteja.

Asamiya ei kuitenkaan ole pelkkä sarjakuvapiirtäjä. Yhdessä Kikuchin kanssa hän pitää lähinnä animaation ja pelien tuotantosuunnitteluun erikoistunutta firmaa nimeltä Studio Tron. (Siis tietysti yhdessä Kikuchin kanssa siinä tapauksessa, että he eivät ole yksi ja sama henkilö.)

Tällaiset "sivutoimet" näyttävätkin nykyisin olevan enemmän sääntö kuin poikkeus. Vaikka Japanin sarjakuvamarkkinat ovat meikäläisittäin ajatellen käsittämättömän laajat, ovat monet sikäläisetkin taiteilijat joutuneet huomaan, että käyttögraafikan teosta saa jos ei nyt suorastaan leveämpää, niin ainakin helpompaa leipää. Varsinkin kun hiukankin nimekkäämpi taiteilija saa helposti myytyä työnsä vähintään kahdesti. Ensinnä maailma- ja hahmoluonnoksina esimerkiksi pelifirmalle ja sitten toistamiseen yliminutaisena taidekirjana. Ja jos joku vielä innostuu tekemään samoista töistä vielä esimerkiksi kalenterin tai julisteita, niin...

Asamiya on myös tehnyt useita elokuvien sarjakuvaversioita. Näistä mainittakoon Masato Haradan mainion Gunhedin sarjakuvaversio, joka on julkaistu aikanaan myös englanniksi (tosin sekin ikävä kyllä jälkiväritettynä) ja hiljattainen uuden Star Wars Episodi I:n sarjisversio.

Tällä hetkellä neljää Asamiyan sarjakuvaa julkaistaan käännoksina Yhdysvalloissa. Hän on itse asiassa tällä hetkellä julkaistu japanilainen sarjakuvataiteilija USA:ssa yhtäaikaaisesti julkaitavissa nimikkeissä laskettuna. (Kokonaissivumäärässä Rumiko Takahashi lienee edelleen ykköns.) Määrä saattaa lähitulevaisuudessa lisääntyä vielä yhdellä, sillä Compiler -sarjaan perustuva anime julkaistiin hiljattain, ja sarjakuvaversiot seuraavat yleensä animaatioversioita varsin pian. Nyt onkin siis mitä oivain mahdollisuus tutustua yhteen suureen suosikkiini japanilaisen sarjakuvan saralla. ■